

Proloog

Vijf jaar eerder

Vader, alstublieft.' De jongen greep de met bont afgezette mouw en trok eraan. 'Ik wil niet.'

Het gezicht van de vader vertrok en op zijn voorhoofd kwam een diepe frons. Hoop sidderde in het hart van de jongen, maar zonk toen weer weg. De vader zette zijn paard in beweging en gleeed zonder te reageren langs de jongen heen.

De koninklijke wachters stuurden hun breedborstige paarden naar de jongen en sloten hem in. Hij kende hen allemaal, want ze waren sinds zijn vertrek uit de Toren van Paladon, waar hij zijn hele leven gewoond had, niet van zijn zijde geweest. Zolang hij zich kon herinneren waren deze mannen zijn beschermers geweest, maar een week geleden hadden ze hem weggerukt uit de armen van zijn moeder, de zaal uit gesleept en de kou in gestuurd. Ze zouden hem aan zijn lot overlaten.

'Alstublieft, vader.' De vader vertrok geen spier. De jongen keek om zich heen, de dageraad was nog niet gekomen. Hij reed met zijn vader en de wachters door een ruig en verwoest landschap. Hij verschoof in zijn zadel. Misschien, heel misschien, als hij het goede moment koos...

Een grote, sterke hand greep hem bij de achterkant van zijn

hemd. 'Pas op, mijn heer en prins.' De grijs bebaarde wachter die zijn paard met hem deelde trok hem overeind. 'Ik dacht even dat u uit het zadel zou glijden.'

'Ik wil daar niet naartoe.' In zijn korte leven had de jongen al een paar keer op zijn donder gekregen omdat hij huilde. 'Breng me er niet heen, alstublieft.' Hij liet zich gaan, het kon hem niets meer schelen wat de wachters van hem vonden.

'Zeg, wil je ophouden met dat gejack!' De vader draafde verder vooruit. De jongen zag hem de volgende bocht om gaan, omhoog de bergen in, steeds hoger, helemaal naar... Hij kromp ineen. Hij durfde er niet naar te kijken.

De koninklijke wachter hield de jongen losjes vast aan zijn hemd. 'Rustig maar, mijn heer en prins.' Hij liet hem los en gaf hem een klopje op zijn schouder. 'Het is een grote eer om dit voor uw familie en uw koninkrijk te mogen doen.'

'Ik wil niet,' zei de jongen benauwd. 'Doe het me niet aan!' Hij kreeg geen antwoord, de wachters om hem heen zwegen in alle toonaarden. De holle bal van angst in zijn buik werd steeds groter, hij had het gevoel dat die elk moment kon openbarsten. Even later, toen de langgerekte colonne met paarden langs de bergwand omhoogklom, laaide de wanhoop op. Bijna had hij de moed verzameld om zich van het paard te gooien en zich de afgrond in te storten, om zijn gebroken lichaam op de besneeuwde rotsen in de diepte dood te laten bloeden. Maar hij aarzelde, en toen pakte de wachter hem weer stevig vast.

'De dood is niet beter.' De wachter sloeg zijn in maliën gehulde arm om het middel van de jongen en liet hem niet meer los. 'Niet dat ik weet tenminste.'

De jongen liet zijn hoofd hangen en zijn tranen vrijelijk stromen, tot hij er schor van werd. 'Ik wil mama.' Het was zijn

laatste smeekbede en zijn laatste wraak. 'Ik wil naar mama.' Als zijn vader hem hierom zou minachten dan was dat maar zo. Zijn laatste zonsopkomst diende zich aan, de sneeuw op de bergpas boven hen kleurde roze en geel.

De vader wachtte op de splitsing, daar waar je je weg op twee manieren kon vervolgen: verder langs de bergwand, of omhoog naar de top. 'Alle duivels, schiet eens op. Ik wil het afronden.' Hij trok de met bont afgezette manchetten van zijn hemd naar beneden en sloeg zijn armen om zijn bovenlijf.

'Ik kom eraan, majesteit.' De wachter spoorde zijn paard aan, dat hard snoof en zijn best deed om zijn pas op het verraderlijke pad te versnellen.

De jongen pakte de manen van het paard, krulde zijn vingers stevig om de ruwe kastanjebruine haren. Op de momenten dat hij ervan had gedroomd om later koning te worden, net als zijn vader, leek rijden op een prachtig strijdros hem het mooiste wat er was. Soms zag hij dan voor zich hoe hij naar het strijdtoneel vertrok of zich in het gevecht mengde om mensen te redden van kwade monsters. Maar meestal had hij alleen maar aan dat paard gedacht.

De valwind dreef zijn tranen in koude strepen over zijn gezicht. Toen hij vorig jaar zes was geworden had hij een houten zwaard voor zijn verjaardag gekregen. Hij vond het geweldig om daarmee in het rond te zwaaien, net zo geweldig als leren paardrijden, maar toen zijn vader op een dag was teruggekeerd naar de Toren had hij zijn zwaard afgepakt. Sindsdien had elke dag de jongen een stap dichterbij de bergen gebracht.

'Ik begrijp niet waarom de koning ons zo nodig allemaal moest meenemen.' Een van de wachters rochelde en spuugde

in de afgrond. 'Ik kan wel doodgaan door een lawine. En wat kan die jongen nou doen? Op de vlucht slaan?'

'Hou je mond.' De wachter achter de jongen reageerde stekelig en trok zijn makker naar achteren. 'Ga jij maar apart rijden als je je mond niet kunt houden waar de prins bij is.'

De andere wachter snoof. 'Wat kan jou dat nou schelen? Je ziet hem toch nooit meer.'

De jongen keek weer op, en had daar meteen spijt van. Hij kon er nu niet meer omheen. Vanaf het moment, een paar weken geleden, dat hij erachter was gekomen dat hij hiernaartoe zou worden gestuurd, had hij er nachtmerries over gehad. En nu zag hij dat de toren in het echt nog veel enger was dan in zijn nachtmerries: zwart en lelijk stond hij boven op de bergpas, als een eenzame, rotte vinger die naar de hemel wees. Hij leek gigantisch, duizelingwekkend hoog, maar toen de jongen de mannen zag die aan de voet stonden te wachten drong het pas echt tot hem door hoe groot hij was.

De vader reed de bergpas in waar de toren stond. De wachtende mannen knielden bij wijze van groet eerbiedig neer. Ondertussen zag de jongen nog meer mannen vanuit de verzameling hutjes in de lange schaduw van de toren naar buiten schuifelen. De sneeuw was nog niet neergedaald vanaf de toppen, maar de wind kondigde al wel zijn komst aan.

De jongen huiverde. Zulke dingen konden hem niet schelen. Nu niet meer. De wind was wel het minste waarover hij zich druk moest maken.

'Ik groet u, koning Bregisel!' Een van de mannen aan de voet van de toren kwam naar voren en maakte een buiging naar het paard van de vader. 'Ik ben de novicemeester, ik ontferm me over de nieuwelingen. Wij lekenbroeders van de Eredh

groeten u en eren u voor het grote offer dat u brengt. U komt op een dag van voorspoed.'

'O ja?' De vader bleef schrijlings op zijn paard zitten, hoewel twee andere lekenbroeders de mouwen van hun pij opstroopten om hem te helpen met afstijgen. 'Wat voor dag is het dan? Heeft zeker weer met de stand van de maan te maken?'

De novicemeester schraapte zijn keel. Hij wees naar de jongen. 'Zijn zevende verjaardag, majesteit. Wij weten dat omdat wij daarover gecorrespondeerd hebben met zijn moeder, de koningin.'

'Aha. Goed.' De vader deed zijn uiterste best de aanblik van zijn zoon te vermijden. 'Nou, zet uw mensen maar vast aan het koken. We hebben trek in een warme maaltijd.'

De novicemeester aarzelde. 'Ervoor of erna?'

'Erna.'

'Alstublieft, vader. Alstublieft.' De jongen probeerde zijn hand op het paard van zijn vader te leggen, maar de wachter hield hem tegen. 'Stuur me er niet heen. Ik zal beter mijn best doen!'

Knarsetandend draaide de vader zijn paard weg. 'Het moet gebeuren, jongen.' Het leek alsof hij het meer tegen zichzelf zei dan tegen een ander. 'Het moet gebeuren. Hoe dan ook, jij zult waarschijnlijk niet mijn enige zoon zijn, de koningin is nog jong genoeg.'

De jongen zakte terug in het zadel, een hopeloos hoopje mens in de schaduw van de toren. De wind streelde de haren in zijn nek.

'Kom maar.' De wachter tilde hem uit het zadel en liet hem zakken in de armen van twee potige lekenbroeders. 'Het duurt nog even en niemand weet hoeveel tijd het leven ons schenkt.'

Over hun pij droegen de lekenbroeders een mantel van

ongeverfde wol die langs het gezicht van de jongen schuurde. Ze hadden hem aangepakt alsof hij een zak gerst was en droegen hem naar de toren. Het schaarse gras knerpte onder hun voeten. De jongen stribbelde niet meer tegen. Hij had het opgegeven. De toren kwam dichterbij, hoog en dreigend, alsof hij op het punt stond de zon een doodsteek te geven.

Er was geen deur. In de donkere muur zat een gat en aan weerszijden daarvan stonden nog meer lekenbroeders zwijgend te wachten. Met stenen, troffels en mortel. De jongen kon zich niet meer bedwingen en schreeuwde het uit.

De novicemeester keek achterom naar de vader. 'Majesteit? Wilt u nog iets zeggen voor we beginnen?'

De vader draaide zijn paard. Hij staaarde naar de jongen. Door de rimpels in zijn voorhoofd leek het alsof hij een herinnering probeerde boven te halen. In een vlaag van hoop die veel meer pijn deed dan wanhoop ooit kon doen, trok er een schaduw van spijt over zijn gezicht. Maar hij sloot zich ervoor af, schudde zijn hoofd en bromde.

De oude koninklijke wachter boog zich over de jongen heen. Hij huilde, de tranen biggelden over zijn wangen zijn grijze baard in. 'Het is niet eerlijk. Dit klopt niet. Hij is nog maar een kind.'

De vader reageerde als door een wesp gestoken. 'Wat zei je daar? Hoorde ik dat goed? Hoe durf je!'

De wachter veegde zijn tranen weg en antwoordde resoluut: 'Ik zei tegen hem dat hij het zijn vader, de koning, verplicht was en dat hij moest onthouden dat dit een grote eer is voor zijn familie.' Hij boog. 'Majesteit.'

De handen van de vader ontspanden. 'Ah. Dan is het goed.' Hij wendde zich tot de jongen. 'Ja... Wees een brave jongen. Denk

aan je plicht en aan de eer van de familie. Daar gaat het om.'

De schaduw van de toren omvatte de jongen nu helemaal. Hij draaide en kronkelde, probeerde nog één keer achterom te kijken. De vader wendde zich af, wilde de blik niet beantwoorden, maar de jongen keek niet over zijn schouder om een laatste smeekbede te doen. Hij wilde nog een laatste blik op de opkomende zon werpen.

'Chlodobert, enige zoon van koning Bregisel, ik bied u aan als offer aan de toren van Eredhros.' De lekenbroeders duwden de jongen door het gat in de muur. Heel diep was het niet, maar omdat de jongen door het schaarse licht zo weinig zag was een struikeling niet te voorkomen en viel hij op de harde stenen vloer.

'Alstubleift.' De jongen sloeg zijn armen om zijn benen. 'Doe het alstubleift niet.' Zijn hand verdween in zijn hemd en hij haalde iets tevoorschijn waarvan de wachters niet wisten dat hij het bij zich had: een versleten en rafelige knuffel, een hondje. Hij drukte het stevig aan zijn borst.

De stenen kwamen snel en zeker, geoefende handen smakten ze op hun plaats. 'Er zal geen licht voor u zijn behalve het licht van de waarheid. U wordt op het altaar van de waarheid gelegd, het lam bloedt voor de waarheid. Eredh, Eredh, het driemaal geopende oog. Te zijner tijd zult u de rechtvaardigheid van uw lot inzien en daarin berusten. Moge de waarheid u tot troost zijn.'

'Vader!' De jongen sprong overeind. Hoe groot zijn wanhoop ook was, zijn angst voor het verdwijnen van het licht was vele malen groter. Hij klauterde naar de muur en strekte zich naar het verdwijnende gat. 'Vader, ik wil niet! Alstubleift, vader... Vader, laat me eruit!'

Hij wist zijn hand op een steen te leggen, maar een lekenbroeder sloeg die weg. Hij probeerde het opnieuw, trok zich op om zijn hoofd bij het gat te krijgen. Hij zag iets, een glimp... Zijn vader in het licht van de opkomende zon, met zijn handen voor zijn gezicht, en de oude koninklijke wachter die zijn tranen de vrije loop liet. Toen stak een lekenbroeder een stok door het gat in de muur waarmee hij de jongen hard, met de punt op zijn borst, terugduwde.

De jongen haalde diep adem. 'Vader! Vader, alstublieft, ik hou van u! Ik wil niet dat het donker wordt!' Er was steeds minder licht. En steeds minder hoop.

De jongen zakte op zijn knieën. 'Doe het alstublieft niet! Ik heb echt mijn best gedaan om een brave jongen te zijn! Ik zal niet stout zijn! Als u me eruit laat zal ik beter mijn best doen!'

'Ik kan hier niet tegen.' De stem van de vader kwam van steeds verder. 'Alle duivels, waar is dat eten? Laten we gaan. Kom!'

'Chlodobert, zoon van koning Bregisel, u wordt geschonken aan de toren van Eredh en zult pas weer licht zien op de dag van uw dood.' De novicemeester keek door het gat, dat nu precies groot genoeg was voor de allerlaatste steen. 'U weet waarom u hier zit?'

De jongen keek op. Hij zag enkel een paar ogen. 'Omdat ik stout ben geweest?'

De ogen knipperden. 'Eh... Nou, nee. Eigenlijk niet.'

De laatste steen werd op zijn plaats geschoven. De duisternis trad in.

Hoofdstuk I

De dag voor het joelfeest

Edmond pakte de koek van zijn dienblad en zette hem voor Katherine neer. ‘Deze is van het huis.’ Een warm geurenmengsel walmde omhoog: nootmuskaat en honing, met een zweem van het zeldzame en kostbare kaneel.

Katherine keek op en boog zich naar voren, tot vlak bij het gezicht van Tom, die aan hetzelfde tafeltje in de hoek zat. Bij elke andere jongen zou Edmond dat meteen in zijn maag hebben gevoeld, maar bij Tom lag dat anders.

‘O, moet je zien!’ Katherine trok de koek naar zich toe. ‘Ik weet niet of ik dit in één keer opkrijg,’ riep ze dwars door de herberg. Het was bedoeld als bedankje voor Sarra Bals, de moeder van Edmond, die haar handen afveegde aan haar schort en snel weer de keuken in dook.

‘Hij is voor ons allemaal. Het is een joelkoek.’ Edmond zette twee appels op tafel, in partjes gesneden en overgoten met honing. ‘En deze komen van de Tweestams. Die noemen het stantepeders, omdat je ze stante pede moet opeten. Nu dus.’

Katherine trok de stoel rechts van haar naar achteren, precies zoals Edmond had gehoopt. ‘Kom even bij ons zitten. Ik vertel Tom net het nieuws over het koninkrijk.’

Edmond wierp een blik over zijn schouder om te kijken of hij zijn vader ergens zag, die hem ongetwijfeld aan het werk zou zetten. Maar in het donkeroranje licht in de lage herberg zag hij alleen maar vriendelijk glimlachende dorpsgenoten. Henrick Tweestam hief zijn beker en bracht zwijgend een toost uit. Marie Winter zwaaide met het handje van haar kind, dat ze op haar schoot liet paardjerijden. Nicky Vogel en Horsa Pinker speelden bij de haard canons op fluit en viool en waren net bij het snelle einde van een lied over een stier die uit zijn weiland was ontsnapt. De jonge kerels bij de deur herhaalden uit volle borst de regels van het laatste refrein. Twee van hen hadden hun armen in elkaar gestoken. De een hief zijn beker en wilde wiegen op de muziek, maar de ander dacht dat ze gingen dansen. Voor ze het wisten lagen ze op de grond en galmde er een 'O!' door de herberg, gevolgd door uitbundig gelach.

'Wat voor nieuws?' Edmond zette zijn dienblad neer en liet zich in de aangeboden stoel ploffen. 'Over de koning? Ik heb vijf verschillende verhalen over zijn dood gehoord, en in twee kwam een vat kokende olie voor.'

'Kunnen we eerst deze opeten?' Tom boog zich over de koek en snoof de geur zo luidruchtig en diep op dat het leek alsof hij hem met zijn neus wilde opeten. Zittend was hij al bijna een hoofd groter dan Edmond en staand nog veel meer. Hij schoof zijn broodmagere lijf nog dichterbij de koek toe, waardoor Edmond teleurgesteld vaststelde dat het Toms magere been was dat tegen het zijne aan had geschurkt en niet dat van Katherine.

'We moeten hem samen opeten, Tom.' Katherine stak een hand uit om te voorkomen dat Tom een hap uit de koek zou